

LICHTSPOR

57ste jaargang 2020 nummer 3

‘Niet vergeten hoor!’

Dat krijg je nog al eens te horen van je dochter aan het eind van haar telefoontjes. ‘Niet vergeten je medicijnen in te nemen en Rolinde te bellen voor haar verjaardag... En heb je nog gedacht aan...?’

Ja, en noem al die dingen maar op, die je zomaar vergeet als je ouder wordt. Je eettafel ligt vol met memo-briefjes.

De apostel Paulus legt er nog een briefje bij. Of nee, hij legt het er dwars over heen. Het belangrijkste. Dikke uitroeptekens staan erop. Want dit mag je echt niet vergeten. Dit is van levensbelang. Wat staat er dan op? Lees ik dat goed? Ja, het staat er: Houd in gedachten dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt (2 Tim. 2: 8).

Maar waarom moet ik dat per se niet vergeten? Omdat Hij de Eerste is en ik mag volgen door de dood naar het leven!

Timotheüs moet dat bij alle zorg en spanning in de gemeente niet vergeten. En wij ook niet, bij alle

onzekerheid en spanning in deze corona-tijd. We mogen het in gedachten houden. Nee, dat is niet zo nu en dan eens achter je oren krabben en zeggen: O ja, dat is waar ook....! Het is het je telkens te binnen brengen, het meebeleven en eruit leven.

Zo vierde Israël Pascha. Elk jaar proefde men opnieuw de bitterheid van de slavernij in Egypte. Elk jaar tintelde weer de vreugde van de bevrijding.

Zo mag het in ons tintelen van vreugde. Want God bevestigde in de opwekking van Jezus de overwinning van zonde en dood.

‘Corona’ is het laatste niet!

Het laatste is de rust en de vreugde van: Jezus leeft en wij met Hem.

Vandaar dat briefje met uitroeptekens:

Niet vergeten.....Pasen!

*Ds. J. Westland,
Putten*

*Houd in
gedachten !!*

Haakse bochten in de levensloop van Steven de Jong

Rotterdammer uit Minnertsga

'Iets verloren-zoon-achtigs zit ook in mij', zegt Steven de Jong (67). Lang geleden, pakte hij in zijn Friese geboortedorp Minnertsga zijn fiets, hij zei zijn ouders gedag en verdween om voorlopig niet terug te keren. Het zou niet de laatste haakse bocht zijn in zijn levensloop.

'Het was vrijheidsdrang. Het kleine dorp, de beschermde omgeving, de gezapigheid – ik wilde eruit losbreken. Ik moest tot mezelf komen, met vallen en opstaan mijn eigen weg in het leven vinden. Dus vertrok ik met

mijn rugzak, zonder te weten waarheen of voor hoelang. Ik weet nog dat ik bij het verkeersbord Franeker dacht: Dit klinkt nog vertrouwd, ik kán nog terug...'

Maar Steven trapte vastberaden verder. Sneek, Heerenveen, Wolvega. Hij sliep in jeugdherbergen en trok het land door. Voorbij Utrecht ging het, richting Dordrecht. 'Daar stond ik in dubio: zou ik richting Zeeland gaan, of naar Limburg, of toch via Amsterdam en Den Helder terug? In Hendrik-Ido-Ambacht vroeg iemand me: 'Wil jij wel werken?'

Maar nee, dat was niet het probleem. Ik was opgeleid als machinebankwerker en had al jaren werkervaring in de fijnmetaal. Toen ik in Rotterdam aankwam, besloot ik toch mijn licht eens op te steken bij het arbeidsbureau en tot mijn verrassing kon ik meteen aan de slag, als draaier bij een automatenfabriek in de Spaanse Polder.'

Zo komt een Fries in Rotterdam terecht. Steven vond een kamer aan de Van Slingelandtlaan en begon zijn inburgering in het stadsleven. 'En in de kerk. Het geloof is een rode draad in mijn leven. Niet dat dat mijn verdienste is, ik ben vastgehouden, zo ervaar ik dat. In militaire dienst had ik eens een avondmaalsdienst bijgewoond, ik wilde het heel graag meevieren, maar ik vond dat ik eerst belijdenis moest doen... Kort daarna heb ik dat toen - na een gesprek met de predikant van de

Gereformeerde kerk in ons dorp - alsnog gedaan. Als kersverse Rotterdammer ging ik naar de Nassaukerk. Daar werd ik al snel als gast 'ontdekt' in een gezin waarvan de vrouw des huizes Friezin was. Ze was als een moeder voor me. Ik voelde me ook daardoor snel thuis. Ben er nog een tijd jeugdouderling geweest.'

Weg

Drie jaar werkte ik bij dat bedrijf in Rotterdam toen ik op een maandag, het was 10 november, een innerlijke stem hoorde....nee, het was meer een gevoel: 'Je moet hier weg'. Twee uur heb ik er mee rondgelopen, toen heb ik tegen de boekhouder gezegd: 'Ik ga weg'. Ze zullen vast gedacht hebben dat ik ontwikkelingswerk zou gaan doen, want daar sprak ik in die tijd vaak over; ik had naar de Filipijnen gekund, maar ik durfde niet.... Ik zegde mijn baan op, zonder vastomlijnd plan. Ik had geen ander werk. Twee jaar heb ik zonder inkomen gezeten; ik deed vrijwilligerswerk, ik bezocht mensen, werkte in een evangelische boekhandel. Na verloop van tijd begon het toch weer te kriebelen. En geloof het of niet, maar wéér op 10 november, exact twee jaar nadat ik mijn baan had opgezegd, werd ik kosten van de Oranjekerk.

Talent

Daar heb ik mijn levensvervulling in gevonden. Mijn technische achtergrond kwam daarbij goed van pas. Uiteindelijk ben ik tot aan mijn pensionering werkzaam geweest in de kerk, in totaal 29,5 jaar. Dit is mijn roeping, anders had ik het nooit volgehouden. Het is een rijkdom, als je dat mag ervaren. Gastvrij zijn, bescheiden dienstbaar zijn, sfeer scheppen, dat ligt mij wel, dat is het talent dat ik ontvangen heb. Ik heb er altijd voor gewaakt dat ergernis aan mensen nooit de boventoon zou gaan voeren.

Met dankbaarheid zie ik op het werk terug. Omdat het mijn roeping was, keek ik niet op een uurtje extra. Een paar keer heb ik jubilea mogen vieren en mijn afscheid was een mooi slotakkoord. Op zulke momenten merk je dat je werk gewaardeerd wordt. Dat is belangrijk hè, dat je dat af en toe te horen krijgt.'

Sinds mijn pensioen heb ik meer tijd om boeken te lezen. De laatste tijd ben ik verslingerd aan Kierkegaard. Maar ook iemand als Kohlbrugge lees ik graag hoor. En Thomas à Kempis, John Bunyan, Dietrich Bonhoeffer.

Bij elke levensfase had ik zo mijn favoriete schrijvers.

Het leven is een zoektocht naar vervulling van de leegte die ieder mens diep van binnen voelt. Kijk naar jongelui die de leegte proberen te vullen met hun apparaten, hun muziek. Ik geloof dat we zo geschapen zijn dat de leegte alleen door de Ander kan worden gevuld. Alleen God kan onze diepste eenzaamheid opheffen.

Van levensbelang

In de dertig jaar waarin hij als koster werkzaam was, maakte Steven de kaalslag van de kerk in de grote stad van nabij mee. 'Ik heb de vergaderingen meegemaakt waarin de vraag werd gesteld wanneer de laatste hier het licht zou uitdoen. Een hard gelag voor de ouderen die hun hele leven lid zijn geweest. Ze zijn hier gedoopt, getrouwd, hebben hun ouders vanuit deze kerk begraven. Gelukkig heeft de Oranjekerk net op tijd een doorstart kunnen maken, als pioniersplek van de Protestantse Kerk in Nederland. Dankzij anderzootige diensten en nieuw missionair elan komen er nu weer meer mensen in de kerk. Ik juich die nieuwe ontwikkeling erg toe; ook al begrijp ik de pijn van de ouderen. De kerk is toch het hart van de wijk, alsof het een dorp is in de stad. Een bloeiende geloofsgemeenschap is van levensbelang.'

Een paar jaar geleden zat ik weer eens op de fiets in de buurt van Minnertsga en ik dacht: stel nu, dat ik hier weer woon.... Het was even alsof ik niet was weggeweest. Maar om nu, na mijn pensionering, terug te gaan naar Friesland? Geen denken aan. Dan zou ik daar kluizenaar worden, afgezonderd van alles en iedereen. Nee, ik mag hier in de stad van betekenis zijn, hier heb ik een netwerk, ik doe bezoekwerk. Maar we lopen altijd het risico dat we zelf onze plannen maken. Ik wil ontvankelijk in het leven staan. Als ik weer een stem hoor die zegt: 'Ga!', dan ga ik.'

Koos van Noppen

Knooppunt

Mijn vrouw en ik maken regelmatig een fietstocht, via een knooppuntenroute. De nummers op de landkaart corresponderen met de nummers die we onderweg passeren. Voordat we op weg gaan zetten we een route uit. We beginnen bij knooppunt 01 en eindigen bij knooppunt 25. Nadat we de afstand hebben berekend, gaan we op weg. We fietsen van knooppunt naar knooppunt steeds voort. Ondertussen vertrouwen we erop dat we veilig op het eindpunt aankomen.

In ons leven komen we ook langs verschillende knooppunten. Het startpunt van onze levensweg begint bij onze geboorte. Het eindpunt van ons leven is onze dood. En tussen die twee knooppunten bevinden zich allerlei belangrijke gebeurtenissen. En het is goed om op die knooppunten regelmatig even stil te staan.

In de kerk kennen we eveneens verschillende knooppunten. We worden als kind gedoopt en we doen op latere leeftijd belijdenis van ons geloof. We merken helaas ook dat onze kinderen op bepaalde knooppunten andere wegen inslaan. Zij kiezen voor een andere route.

In de Bijbel ontdekken we dat het belangrijkste knooppunt op de heuvel Golgotha ligt. Dat knooppunt blijkt een kruispunt te zijn. Daar komen wegen bijeen en daar gaan wegen uiteen. Het is niet goed dit knooppunt links te laten liggen. Integendeel, we worden juist aangespoord om dit knooppunt op te zoeken. We ontvangen daar namelijk nieuwe kracht om onze levensreis te vervolgen. En als we verdwaald zijn, wordt ons daar de juiste weg gewezen. Want alleen via dit knooppunt komen we veilig op ons eindpunt.

*Ds. H.J. van der Veen
Sliedrecht*

Opa zwaai

Onlangs is hij overleden. Opa zwaai.

Hij woonde in een mooi appartement op de hoek van twee straten, op de eerste verdieping.

Bij de kruising was een oversteekplaats en elke dag staken daar de schoolkinderen over. Naar de school aan de overkant van de weg, net achter de winkels. Soms wel vier keer per dag. De jongsten worden begeleid door hun ouders, de oudere kinderen roetsjen op hun fiets voorbij.

En altijd zat hij in zijn leunstoel bij het raam. De krant lezend en tegelijk kijkend naar buiten. Hij zwaaide naar iedere passant: automobilisten, fietsers, wandelaars...

Hij zwaaide overigens niet zonder nadenken, nee, hij zwaaide als hij oogcontact had of vermoedde.

En zo was hij een vriend van de schoolkinderen geworden. Goed opletten voor auto's maar dan ook omhoog kijken. Hollend en springend: ze zwaaiden, die schoolkinderen en hij zwaaide naar hen. Elke schooldag opnieuw. Een vaste waarde bij het oversteken. De plaatselijke krant besteedde er op aangeven van de schooljuffen aandacht aan. Zo kwam hij in de krant, met foto en al. En de krantenkop maakte hem Opa zwaai.

Zondags zagen wij hem altijd in de kerk. Tot op hoge leeftijd. Hij liep steeds moeilijker, maar hij was en bleef een heer. Keurig in het pak, goed overhemd, passende strop. Dat wilde hij en zijn vrouw zorgde dat het voor elkaar kwam. In de kerk een vaste plek, bij het avondmaal een gereserveerde stoel en bij het koffiedrinken een eigen tafeltje.

Op enig moment viel hij en was zelfs even buiten bewustzijn. Naar het ziekenhuis, ook natuurlijk voor onderzoek. Veranderde medicijnen, onjuiste dosering? Er kwam geen heldere conclusie. Weer naar huis. Weer voor het raam, weer zwaaien. Als vanouds.

Maar hij viel weer en weer naar het ziekenhuis en weer... De conclusie werd langzaam: het is de hoge leeftijd. Het lichaam gaat falen.

Nu ging hij niet direct naar huis, maar werd geplaatst bij het tegenover het ziekenhuis gelegen zorgcentrum op de revalidatieafdeling. Hij moest gerevalideerd worden om weer naar huis te gaan. En daar trof ik hem. Liggend op een bed, met op reikafstand een beker thee. Met zo'n schuine bovenkant. Dan kun je gemakkelijker liggend drinken. Ik heb niet zo'n ervaring met verzorgingshuizen, laat dat gezegd zijn. Maar mij trof dat hij zeer verzorgd lag op zijn tijdelijke bed. Keurig overhemd, strak gestreken, fraaie pyjama. De bijbel en nog een boek binnen handbereik. Meneer O. zeiden we allemaal. Nooit zijn voornaam. Zou je mijn hoofd willen optillen?, vroeg hij mij. Dat drinkt iets gemakkelijker. Dat was voor mij de eerste keer dat ik een ander aanraakte, het hoofd optilde, in een zorgafhankelijke situatie. Meneer O. kwam mij nog nader. Terwijl ik zo bij hem was, kwam de verzorging voor een revalidatie-inspanning. Ik denk een ergotherapeut en een assistente. Hij moest

tenslotte weer gemobiliseerd worden. Daarom lag hij op de revalidatieafdeling. Uit het bed, uit de rolstoel, gewoon zitten aan tafel. Hij moest ook gaan eten op de kamer op die verdieping.

Na de training van een half uur kwam ik weer terug op zijn kamer. Hij zat inderdaad op de stoel bij het tafeltje. We hebben nog even met elkaar gesproken. Hij was moe van de inspanningen, maar bleef een heer. Die kleding zei iets over hemzelf. Een open gesprek over leven en sterven. Hij wist van deze dingen. We namen afscheid. Ik sprak de wens uit dat ik hem nog een keer als opa zwaai zou zien, vanuit zijn appartement. Hij keek mij aan en zei dat hij dat ook wenste, maar dat hij het niet meer verwachtte. Zo gingen wij uiteen. Een laatste groet, een laatste zwaai. De volgende dag is hij gestorven. Wel naar Huis, niet meer naar huis. Hij kende zijn tijd beter dan ik.

Nico de Waal

God zal zorgen

*Je jubelt: God zal voor mij zorgen
wanneer ik hulp van Hem verwacht!
Toch kun je bang zijn, bang voor morgen:
één lange, eindeloze nacht.
Geloof wat vast en zeker is:
licht overwint de duisternis!*

*Je dacht dat God zijn schapen leidde,
het hele leven één groot feest,
tot aan de einder groene weiden –
maar dan: een wond die niet geneest!
Al zal de Herder bij je zijn,
soms ga je door een diep ravijn.*

*Je meende: Christus is zo machtig,
één woord – het onweer zwijgt al stil.
Je dacht: mijn Vader is almachtig,
de wind gaat liggen als Hij wil.
Maar dan opnieuw: een donderslag,
chaos die niemand eerder zag.*

*Je fluistert toch dat God zal zorgen
ook als geen zon je tegenlacht?
Houd dat dan vast, want Hij zal morgen
doen wat geen mens meer had verwacht:
dan zal de aarde hemel zijn,
dan zal het eeuwig Pasen zijn!*

André F. Troost
(melodie: Wie maar de goede God laat zorgen).

Voor mij hoeft het niet meer...

Dat gevoel ken ik.

Ik had het nog in de week voor Pasen. Ik lag wakker, midden in de nacht, in mijn geleende ziekenhuisbed, midden in onze woonkamer. Mijn rollator geparkeerd ernaast. Hernia.

De pijnpoli in het ziekenhuis? Therapie? Tijdelijk gesloten. Wegens corona.

Ik dacht aan... Ja, waar denk je dan zoal aan? Te veel om op te noemen. Maar leuk is het niet. Vindt u het gek dat het dan op de pijnlijkste momenten weleens door je heen flitst: voor mij hoeft het niet meer!? Dit lijkt op het einde der tijden...

De kans is heel, heel groot dat u dat gevoel ook kent. Je hebt het niet altijd. Maar soms is het er. Zomaar, plotseling, als een storm overvalt het je. Of liever gezegd: als een windstilte. Je levensscheepje ligt roerloos op het water. Het kan geen kant meer op. Je bent gewoonweg niet vooruit te branden. Het enige wat je elk halfuur over je lippen krijgt, zijn die wanhopige woorden: voor mij hoeft het niet meer.

Vroeger had ik in zulke situaties de neiging om met de moed der wanhoop het vuurtje op te porren. Bij een ander of bij mezelf. 'Kom op, joh!', zei ik dan. 'Er is nog zoveel moois te zien en te beleven. Bovendien: iedereen heeft zulke momenten. Doe maar niet of nu de hele wereld vergaat... Pak jezelf bij je lurven en zet 'm op!

Intussen ben ik door schade en schande een beetje wijzer. U hoort mij zulke praatjes niet meer verkopen. Van psychologen heb ik geleerd: mensen hebben behoefte aan drie dingen. In de eerste plaats willen ze erbij horen. In de tweede plaats hebben ze de behoefte om van waarde te zijn. En in de derde plaats zoeken ze vervulling van hun behoefte aan veiligheid.

Die mensen zijn wij. U en ik. Wij willen erbij horen. Wij willen van waarde zijn. Wij willen veilig zijn.

Daar hebben wij behoefte aan.

Een schreeuwende behoefte.

Nu kan ik natuurlijk heel gemakkelijk een la met bijbelteksten opentrekken en u er een handvol aanreiken, maar dat is me nu even te goedkoop. Ik geloof dat we allemaal van tijd tot tijd door onze dips heen moeten, zoals een karavaan nu eenmaal tijdens de reis zo af en toe een diep dal door moet. Zo'n downperiode moet gewoon z'n tijd hebben.

Ik wil alleen één kanttekening maken.

Daarbij loop ik de kans dat u zelfs deze kanttekening als overdreven, goedkoop en waardeloos beschouwt. Dan heb ik pech gehad. Maar ik waag het erop.

Omdat ik geloof dat wat ik nu ga zeggen de beste remedie tegen wanhoop is. Ik bedoel dit: als het voor mij niet meer hoeft, zou het best eens zo kunnen zijn dat het voor God nog wel hoeft.

Misschien niet op dezelfde manier als voorheen.

Misschien een beetje anders. Misschien heel anders. Maar hoe dan ook, mijn gevoel van lamlendigheid betekent nog niet dat ik er bij God niet meer bij hoor, dat ik voor Hem niet meer van waarde ben en dat ik bij Hem niet meer veilig ben.

En als u nu toch tot niets meer komt - vanwege corona of hernia of wat dan ook - en u de halve of hele nacht alleen maar voor u uit ligt te staren, dan hebt u wellicht mooi de tijd om daar eens stilletjes over na te denken...

André F. Troost

God is mijn heil

Tijdens de laatste weken van het leven van mijn moeder stonden wij als kinderen steeds rond haar ziekbed. Dat ziekbed werd ook haar sterfbed. Het was een geschenk dat we de mogelijkheid kregen om voor haar te zorgen. Zij had het haar leven lang voor ons gedaan; nu mochten wij het voor haar doen. De laatste jaren waren haar gedachten achteruit gegaan. Voor veel dingen van het leven was ze niet meer bereikbaar. Toch was merkbaar dat er zich in deze laatste fase van haar leven een strijd afspeelde. Regelmatig zagen we haar handen omhoog gaan naar de hemel in een biddend gebaar. Haar leven was gevuld geweest met de dienst van God. Het was haar verlangen om recht voor God te leven.

Dat was tegelijk ook haar strijd in het leven geweest. Ze was zeker niet iemand voor wie het een vanzelfsprekendheid was om God te dienen. Ze had de les moeten leren: als iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, neme het kruis dagelijks op en volg Mij. Met die woorden van Christus was haar gevecht met de dingen van het leven getypeerd. Er was ook mee getypeerd hoeveel Christus haar waard was geworden: alles! Haar hart kon diep geraakt worden, als de liefde van Christus verkondigd werd. Het is het wonder van alle wonderen: Zijn liefde gaat uit naar mij... wie ben ik immers?

Toch was op haar sterfbed de strijd er nog steeds. We konden niet beter doen dan met haar bidden en zingen. Dat hebben we gedaan. Als haar bevende handen gevouwen omhoog gingen, zongen we de oude berijming van Psalm 68, vers 10: 'Die God is ons een God van heil.' Wij zongen boetepsalmen en lofpsalmen. We zongen psalmen van verlangen, zoals Psalm 84: 'Hoe branden mijn genegenheên, om 's Heeren voorhof in te treên.' We zongen uit Psalm 27: 'Zo ik niet had geloofd dat in dit leven, mijn ziel Gods gunst en hulp genieten zou...' Zo is ze heengegaan: terwijl we rond haar bed een psalm aan het zingen waren.

Bij de begrafenis gingen eerst alle belangstellenden weg en bleven we als gezin achter rond haar open graf. We keken elkaar aan en zeiden: rond haar sterfbed hebben we psalmen gezongen, waarom zouden we dat nu niet doen? Spontaan hebben we toen Psalm 89 vers 1 gezongen: "Ik zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên!" De dood had geen verschrikking meer. Zo was haar leven geweest, met vreze en beven: God is mijn heil. Zo was haar sterven: God is mijn heil. Zo is het ook voor eeuwig: God is mijn heil.

Uit '...hoe zou 't mij dan vergaan!', meditaties bij Psalm 27, ds. L. Wüllschleger, Zoetermeer, 2017.

In 8 ligt de kracht

'En wij weten, dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede...' (Rom. 8: 28). Een eenvoudige vrome man hoorde ik eens zeggen: 'In Romeinen 6 ligt de les, in Romeinen 7 het leven, in Romeinen 8 ligt de kracht en in 9 ligt de zegen!' Zulke loopjes vergeet je nooit meer. Op de les over toewijding aan God (hoofdstuk 6) volgt inderdaad een aangrijpend getuigenis van de strijd van het verscheurde gelovige hart: zo is en blijft het leven van een kind van God (hoofdstuk 7)! Maar dan komt hoofdstuk 8. Daarin hoor je veel zuchten en heel veel getob. Tjongejonge, denk je, wat kan die Paulus zuchten. Maar in 8 ligt de kracht! Het is kracht die zwakken sterkt en troost. Het zuchten gaat over in zingen: 'Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons ook met Hem niet alle dingen schenken?', schrijft Paulus. 'Want ik ben ervan overtuigd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch krachten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Here.'

Voor veel mensen is dit een van de meest troostvolle woorden uit de Bijbel: niets kan ons scheiden van de liefde van God! Dat we deze woorden zo mooi vinden, zal wel komen omdat er zo veel momenten zijn dat we niets en dan ook echt niets van de nabijheid van God voelen. En het helemaal aankomt op ons geloof! Ons vaste vertrouwen op zijn belofte en op deze woorden van Paulus uit zijn brief aan zijn broeders en zusters in Rome. Waarom schrijft hij die woorden?

Omdat hij zelf vaak heeft gemerkt dat zo veel krachten hem hinderen en tegenwerken. Variërend van zijn eigen 'ouwe ik', tot zeurbroeders en zankzusters, politieke machten, demonische krachten. Haast alles en iedereen, zo lijkt het weleens, wil je scheiden van je vreugde in God en de zekerheid van zijn liefde. Maar God zij dank: niets kán ons scheiden van Hem. Want God heeft zichzelf niet gespaard. Met Jezus zal Hij ons alle dingen schenken. Zolang wij dat weten of anderen ons dat weer zeggen, is dit inderdaad een van de mooiste teksten uit de Bijbel. Het is waar: in Romeinen 8 ligt de kracht!

Ds. P.L. de Jong

**Heer, komt in deze tijd
uw heerschappij,
het einde van de strijd,
de stad waar vrij,
uit boze droom ontwaakt,
de mensen wonen,
tot een gezin gemaakt,
Gods dochters en Gods zonen?**

**Heer, gaat Gij van ons heen,
in deze tijd?
Vermaakt Gij ons alleen
uw dienstbaarheid?
Laat Gij ons dan voorgoed
in hoop en vrezen
en mag uw vredegroet
het laatste woord niet wezen?**

**Uit uw verborgenheid
hebt Gij vervuld
het perk van deze tijd
met Gods geduld.
Uw woord doet telkens weer
de harten branden.
Gij blijft nabij, o Heer,
met zegenende handen.**

**Gedreven door de Geest
gaan wij getroost
de weg van alle vlees,
die onverpoosd
de Zoon des mensen gaat,
te allen tijde,
tot Hij weer voor ons staat,
zoals Hij van ons scheidde.**

*Jan Wit
Liedboek voor de Kerken, gezang 233.*

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

Redactie

ds. J.H. Gijsbertsen (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. H.G. de Graaff
ds. J. Westland
N.A de Waal
K. van Noppen

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Fotoverantwoording

Shutterstock, pag. 1, 2, 7 en 10.
Unsplash, pag. 9.
Koos van Noppen, 3, 4 en 5.